

La ciutat de les Mil Llums

En un món on no surt el sol, el més cobejat és la llum.

A la meva terra, qui té llum té poder i qui té poder pot controlar tot i tothom qui vol.

Jo vaig néixer en una família pobra, sense llum. Vivim als afores de la ciutat de les Mil Llums. És graciós que, tenint aquest nom, les llums que hi ha a la ciutat es poden comptar amb els dits de les mans.

Deixeu-me que us posi en context: les llums no són en cap cas làmpades o foc, sinó que són persones. Al meu món no hi ha combustible, només gent capaç de fer foc del no-res. Els que posseeixen el foc, per tant, són els que governen i el càstig imposat per robar foc a aquestes persones es tracta de l'exili al Gran Bosc. Pot semblar una ruqueria, inclús pots pensar que pots escapar-ne o simplement sobreviure-hi el temps suficient per trobar una sortida, però tal cosa és completament impossible. Hi ha certes criatures en aquell bosc, anomenades les criatures de la nit, criatures amb set de sang i impossibles de veure o d'esquivar un cop et veus envoltat de l'obscuritat impenetrable del bosc.

Ho dic per experiència, creieu-me. Fa 19 anys el meu pare va ser desterrat després de robar foc per fer-me calor i mantenir-me viu fins que ho pogué fer sol i mai no ha tornat. Visc amb la meva mare i els meus tres germans i em veig obligat a sostenir-los als quatre, ja que la meva mare té una malaltia terminal i no es pot moure del llit ni fer cap esforç.

Aquell matí em vaig despertar i com sempre, abans que deixessin de sonar les campanades, em vaig aixecar, em vaig vestir i després de menjar un tros de pa sec i vaig sortir als carrers sinuosos de la ciutat.

Vaig dirigir-me cap a la part alta de la ciutat, i a mesura que avançava, els carrers s'anaven fent més

amples, més lluminosos i més concorreguts. Vaig arribar al palau del Suprem, em vaig escolar per un carreró i, tot descobrint el meu amagatall entre les herbes i els taulons ennegrits, en vaig treure un uniforme de la Guàrdia. En sortir d'aquell racó fosc, vaig mirar a banda i banda i un cop vaig estar segur que ningú em veia, vaig fer cap fins a les portes de l'enorme edificació que presidia la ciutat. Com cada dia, vaig esperar a un cantó de la porta, com si fes de sentinella, fins que la patrulla matutina va passar per davant meu. Em vaig moure de pressa i em vaig escolar entre el número 6 i el 7. Un cop a dins, vaig trencar files i vaig desaparèixer per un passadís secundari, a simple vista sense importància, però que portava a les dependències de la filla del Suprem, la Lora. Ens vam conèixer un dia que, sense esperar-ho, vam xocar un amb l'altre mentre corríem, tot jugant pels carrerons de la ciutat. El seu pare em volia fer castigar, però ella, compassiva, el va convèncer de deixar-me anar. Ha sigut la meva millor amiga des d'aquell dia i un contacte molt valuós a les altes esferes per a un noi com jo.

Ella em feia d'intermediària per tal d'aconseguir foc. Ella en robava de les dependències reials i com que ho tenia permès, més tard, i amb moltes precaucions, m'entregava la llum en un recipient ignífug, vist des de fora com una llibreta petita i fet i fet, ningú no en sabia res.

Ja feia més de 12 anys que jo feia servir aquest mètode per aconseguir foc i, així poder ajudar a la meva família.

Mai havíem tingut cap problema, perquè jo era ràpid i silenciós, i em fonia en les ombres amb facilitat, i ella era astuta i cautelosa com la que més.

Però aquest cop, ni ella ni jo vam preveure que el seu promès, el duc de Liender, entraria a la cambra i em trobaria agafant la llibreta, amb el foc encara visible dins d'aquesta.

Vaig intentar escapar-me, però vaig tardar massa a reaccionar i un cop havia deixat endarrere al duc, els guàrdies em van barrar el pas i em van retenir en el mateix lloc fins que el Suprem va arribar.

Aquell mateix matí, em van condemnar a l'exili i van enviar una carta oficial a la meva família, juntament amb una de comiat escrita del meu puny i lletra.

Em van llençar, sí, literalment, a un calabós, fred i fosc, on vaig esperar pacientment a què em

vinguessin a buscar després de fer els preparatius i per tal d'escoltar-me al Gran Bosc aquella mateixa tarda.

I així va ser, abans que les campanades que anunciaven el començament de la nit sonessin, el carruatge tirat per mules que em portava a la meva perdició va creuar les altes muralles de la ciutat de les Mil Llums i es va dirigir, a pas lent però decidit, per un camí de terra més aviat oblidat, cap al Gran Bosc.

Em van deixar a un cantó del camí i em van tirar un sarró amb menjar i un sac amb roba d'abrigar. Em van desitjar sort i van marxar per on havien vingut.

De sobte, vaig ser conscient d'on era. Al mig del bosc. No sabia com havia arribat allà, però juraria que segons abans em trobava al marge d'un camí de terra que portava a la ciutat i no perdut i a les fosques al bell mig d'un bosc ple d'arbres enormes que no em coneixia.

Em vaig quedar parat, al no-res, mirant a cap lloc en concret, amb els músculs gelats.

Vaig sentir una branca trencar-se no gaire lluny d'on era i, calat de por, vaig fer un salt i vaig començar a córrer, sense rumb, en direcció contrària al so. Vaig vagar pel bosc durant un temps indefinida, sense una direcció concreta, simplement en línia recta. A mesura que avançava, em va semblar que els arbres m'obrien el camí, invitant-me a seguir corrent cap allà.

De sobte, a la llunyania, vaig distingir el so de cavalls al galop, i, esperançat, vaig arrencar a córrer en direcció el soroll. En canviar de direcció, el bosc va deixar d'obrir-me camí i va començar, per contra, a posar-me traves i obstacles. Vaig caure un parell de cops, em vaig esgarrinxar les cames i em vaig obrir el cap.

El cap em donava voltes i notava la sang calenta regalimant-me pel front, però el so dels cavalls era cada cop més intens, més a prop i no em vaig permetre minorar el pas.

En veure el primer genet, em vaig maleir a mi mateix per haver pres aquella decisió. Es tractava d'un cavall de pelatge negre, tan fosc i brillant com l'ajabetsa. L'home que hi reposava al llom vestia tot de negre i una creu roja presidia el seu pit. El cap el tenia tapat per una màscara vermella i coberta per una caputxa negra com la nit permanent de la nostra terra.

Al principi no em va veure, però quan em vaig girar d'esquena per marxar corrent, un ganivet de la mida del meu braç em va xiular prop de l'orella i es va clavar en un arbre proper. Vaig començar a

córrer i vaig perdre'm en la foscor. O això pensava, és clar. Vaig parar i vaig donar un cop d'ull al meu voltant. El galopar del cavall encara es sentia, però semblava venir de tots llocs o de cap en concret. M'havia perdut hi havia caigut de cap a una trampa.

Vaig deixar de sentir el cavall al cap d'uns minuts i em vaig relaxar. Podia ben bé ser que, en el fons, hagués aconseguit de debò fer-me fos entre la frondositat del bosc.

Un soroll darrere meu, massa a prop per a haver-me'l imaginat em va desmentir. Em vaig girar a tota velocitat i li vaig treure la màscara al desconegut genet d'un cop de puny ben donat, alhora que ell m'enfonsava l'espasa al pit fins a travessar-me el cor i de costat a costat.

Mentre la llum de la meva vida s'escolava pels meus llavis lleugerament oberts i notava que em moria, vaig reconèixer les faccions del meu corprès assassí.

El meu pare.

FI